

Viola d'amour

Ernst Fleischlauer

Přemnohé osud štědře obdaroval,
jedno jim však chybělo jak sůl:
aby si aspoň jednou za svůj život
zahráli na violu d'amour.

Ten, kdo to zkusí, zůstane jí věren,
ať již hraje v mol nebo dur;
nešťastník, kdo nemá ani zdání
o tónech violy d'amour.

Při denní práci, v shonu žití,
„není to luxus, řekni bratře můj!“
Při všem tom přec stále může znít
tiše i nahlas viola d'amour.

A zní-li občas trochu rozladěně,
to nic, příteli, upokoj se zase:
nebude dlouho trucovat v své kráse
sladká viola d'amour.

Člověk někdy marně hledá víru
v světě plném záští, šťastný dvůr;
ale ouha: není štěstí, míru,
chybí-li hlas violy d'amour.

Až konečně jednou přijdeš vzhůru
do nebeské brány, před Petřův trůn,
rei: „Chtěl bych tu být andělem na kůru,
hraj na violu d'amour!“

Petr dí: „Oj, Ty nám právě chybíš,
donesu Ti dvě z mých partitur;
máš tu u nás hříchů požehnaně,
ale zůstaň – a hrej na violu d'amour.“

Drážďany 1913

Přeložil Jan Matys,

Davle 2017